

Em dic Mariana Gascón. Tinc 16 anys i sóc nova a l'escola Jesuïtes de Casp de Barcelona. Estic a primer de Batxillerat, fent el Batxillerat científic. Vaig arribar aquí una mica a l'expectativa, per veure què em trobava.

Un dels primers dies de classe van venir tres noies a parlar-nos d'una comissió anomenada "Frontera Sud". Ens van explicar que es dedicaven a ajudar les persones que arribaven a Espanya, famílies africanes, enviant-los diners que els poguessin ser útils a través d'unes ONG, i fent una conscienciació a l'escola de la situació que aquesta gent viu.

Dies després van anunciar la reunió oficial de la comissió en si. Vaig decidir quedar-me per veure com s'organitzaven i si decidia apuntar-m'hi. Vaig entrar a la reunió i em va sorprendre el nombre de persones que hi havia. Es notava molt bé les persones que ja portaven un temps a la comissió i les que no. Parlaren de les diverses comissions per recaptar fons amb activitats senzilles com venda de pastissos, de bosses i dessuadores, organitzant gales... La meva comissió preferida va ser la de conscienciació, pel fet que és l'encarregada de remoure cors i consciències.

Totes les persones de primer que com jo, estaven a l'expectativa vam acabar apuntant-nos-hi!. No puc parlar del motiu pel qual es van apuntar els altres, però puc dir que jo personalment ho vaig fer perquè em va semblar una manera d'ajudar a millorar –encara que mínimament- la situació que viuen les persones que pateixen les desigualtats mundials. Crec que estem en un món on tothom mira només per sí mateix, per ser el millor en qualsevols cosa que faci, en guanyar als altres. Estem en una època plena de competitivitat, on la gent es preocupa per sí mateixa i no mira pels altres.

Apuntar-me a Frontera Sud és la meva manera de rebel·lia. De dir que No a la competitivitat insana, a la tendència del "mirar només per mi", a l'oblidar-te dels altres i els seus problemes com si no existissin.

És la meva forma de donar-li cara, veu i ulls a les persones que viuen en situacions desfavorables.

És com em separo de la realitat-bombolla a la qual ens volem tancar.

És la meva forma d'obrir la ment, d'obrir-me als altres i d'humanitzar tothom.